

מקור המאמר בזוהר פרשת לך לך פ"ג ע"ב
התזכות בבורא, כשנזכר ליד מקום רחוק

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבָא
מִצְרִימָה. אָמַר רַبִּי אֶלְעֹזֶר,
כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב? כַּאֲשֶׁר קָרְבָּ
הִיָּה צָרִיךְ לְהִיוֹת! מַה זֶּה
כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב? אֶלְאֶ כְּפָתֹוב
(שמות יד) וּפְרֻעה הִקְרִיב, שֶׁהוּא
קָרְבָּ אֶת יִשְׂרָאֵל לְתִשְׁׁוֹבָה.
אֶת כְּאֹן הִקְרִיב, שֶׁהִקְרִיב אֶת
עַצְמוֹ לְקָדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הָוָא
כְּרָאוּ. לְבָא מִצְרִימָה,
לְהַתְּבִּין בְּאָתוֹן הַדָּרגות
וְלְהַתְּרַחֵק מֵהוּ וְלְהַתְּרַחֵק
מִמְּעַשֵּׂי מִצְרִים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בָּא רָאת,
כִּיּוֹן [ס"א מִשּׁוּם] שִׁירְד אֶבְרָהָם
לִמִּצְרִים בְּלִי רִשות,
הַשְׁתַּעֲבָדוּ בְּנֵיו בִּמִּצְרִים
אֶרְבָּעָ מֵאוֹת שָׁנָה, שָׁהָרִ
כְּתוּב וַיַּרְדֵּ אֶבְרָהָם מִצְרִימָה,
וְלֹא כְּתוּב רַד מִצְרִים,
וְהַצְטִיעָר כָּל הַלִּילָה הָוָא
בְּשִׁבְיל שָׂרָה.

וַיֹּאמֶר אֶל שָׂרִי אֲשֶׁתוֹ הַנֶּה
נָא יְקַעְתִּי כִּי אֲשֶׁה יִפְתַּח מַרְאָה
אָתָּה. וְכִי עַד הַשָּׁעָה הָהִיא לֹא
הִיָּה יוֹדֵעַ אֶבְרָהָם שְׁהִיָּה אֲשֶׁר
בְּדִמּוֹת שָׂרָה מְרַב הַצְנִיעוֹת שְׁהִיָּה בֵּיןֵיכֶם. וְכַשְׁקָרְבָּ לִמִּצְרִים,

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבָא מִצְרִימָה. אָמַר רַבִּי אֶלְעֹזֶר
כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב, כַּאֲשֶׁר קָרְבָּ מִבְּעִי לִיה. מַאי כַּאֲשֶׁר
הִקְרִיב, אֶלְאֶ כְּדִכְתִּיב, (שמות יד) וּפְרֻעה הִקְרִיב דָאִיהוּ
אִקְרִיב לְהוּ לִיְשָׂרָאֵל לְתִזְבַּתָּא. אָוֹף הַכָּא הִקְרִיב,
דְאִקְרִיב גַּרְמִיה לְקָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא כְּדָקָא יָוֹת. לְבָא
מִצְרִימָה לְאַשְׁגָּחָא בְּאָנוֹן הַרְגִּינָּן וְלְאַתְּרַחְקָא מִנִּיְהָוָא
וְלְאַתְּרַחְקָא מַעֲזָבָרִי מִצְרִים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה תָּא חַי, כִּיּוֹן (ס"א בְּגִין) דְנַחַת
אֶבְרָהָם לִמִּצְרִים בְּלֹא רִשּׁוֹ, אֲשַׁתְּעַבְּדוּ בְּנֵו
בִּמִּצְרִים אֶרְבָּעָ מֵאוֹת שָׁנִין, דָהָא בְּתִיב וַיַּרְדֵּ אֶבְרָהָם
מִצְרִימָה. וְלֹא בְּתִיב רַד מִצְרִים, וְאַצְטִיעָר כָּל הָהִיא
לִילִיא בְּגִינָה דְשָׂרָה.

וַיֹּאמֶר אֶל שָׂרָה אֲשֶׁתוֹ הַגָּה נָא יְדַעְתִּי כִּי אֲשֶׁה
יִפְתַּח מַרְאָה אָתָּה. וְכִי עַד הָהִיא שְׁעַתָּא לֹא
הָהָה יְדַע אֶבְרָהָם דָאָשָׁה יִפְתַּח מַרְאָה הָוָת. אֶלְאֶ הָא
אָוּקְמִיהָ דַעַד הָהִיא שְׁעַתָּא לֹא אָסְתַּפְּלָל בְּדִיּוֹקָנָא
דְשָׂרָה בְּסִגְנִיאוֹת צְנִיעָוָתָא דָהָת בֵּיןֵיכֶם, וְכַד קָרִיב
לִמִּצְרִים אַתְּגַלְּיא אֲיָהִי וְחַמָּא בָּה.

הִיָּה יוֹדֵעַ אֶבְרָהָם שְׁהִיָּה אֲשֶׁר יִפְתַּח מַרְאָה? אֶלְאֶ זֶה פְּרִשּׁוֹת,
שְׁעַד הַשָּׁעָה הָהִיא לֹא הִסְתַּפְּלָל
בְּדִמּוֹת שָׂרָה מְרַב הַצְנִיעוֹת שְׁהִיָּה בֵּיןֵיכֶם. וְכַשְׁקָרְבָּ לִמִּצְרִים,

דבר אחר בפנה ידע, אלא על ידך דעתך אורחך בר נש מתרבזה והוא קיימא בשפирו דיליה ולא אשתי. דבר אחר הגה נא ידעתי רחמא עפה שכינה. ובגין לכך אתרחץ אברהם ואמר אחתי היא. ומלה דא אסתלק לתרי גונין. חד ממשמעו. וחד ברכתי, (משל^ו) אמר לחכמה אחתי אתה. ובכתוב אמר נא אחתי אתה. ובכתוב, (דברים ח) ואת תדבר אלינו. למען ייטב לך בעורך, בלאי שכינה אמר בעורך ייטב לך קדרשא בריך הוא. וחיתה נפשי בגולך. בגין דברא יסתלק בר נש ויזכה לאסתלקא לאורה דתמי.

דבר אחר, בפה ידע? אלא על ידי טרה הדרך אדם מתרבזה, והוא עמזה בפייה ולא השתקנה. דבר אחר הנה נא ידעתי, שראה עמה את השכינה, ומשום לכך בטח אברהם ואמר אחתי אתה. וזה הדבר עולה לשני גוניים - אחד ממשמעו, ואחד בכתב (משל^ו) אמר לחכמה אחתי אתה, ובכתוב (דברים ח) ואת תדבר אלינו. למען ייטב לך בעורך - בלאי שכינה אמר בעורך ייטב לך הקדוש ברוך הוא. וחיתה נפשי בגולך,

ספר אור הזוהר (עמוד 85)

- פרק א ענף א'

מעלת אמירות הזוהר ותקוניים אפלוי בלי הבנה

ט) על ידי הזוהר ומן האר"י יתחדש לו בכל רגע אור חדש ממש עד שנעשה ממש בראיה

חרשה

יתחדרש לו בכל רגע אור חדש ממש עד שנעשה ממש בראיה חרשה על ידי הזוהר ומן האר"י רבי יצחק אייזיק יהודיה יהיאל ספריו מקומנה, סיבת הברכה לרבים דר' איי מא)

כל אותן ואות של ספר הזוהר וב כתבי מהן של הרבה חיים ויטאל... הם תקונים גודלים לנטמה לתყון כל הגולגולים.

כל אותן ואות של ספר הזוהר וב כתבי מהן של הרבה חיים ויטאל הם תקונים גודלים לנטמה לתყון כל הגולגולים.

מב) טעם שם ספר הזוהר מפני השפעת האור מהזוהר העליון, ודרך אורו משפיעים בהשגה אלחית בematutkim bo

ולזה הספר יקרא ספר הזוהר מפני השפעת האור ההוא מהזוהר העליון, ודרך אורו משפיעים בהשגה אלחית בematutkim bo, שהיה אור ושפע אליו מחדות משפע ברוך תורה דתינו רוץ וסתרי תורה וכו' בגין ששפע ממש אתקורי החבר הזה ספר הזוהר, בלאו רשות ששפע מהזוהר ההוא.

(הרבר משה קורדובירו, הרמק, דע את אלמי אביה, ב')

מנ) בהדור הזה שהמיןות נובר עריכין למד עם תינוק בנו תשעה שנים ספר הזוהר ותקוניים ולו עמי שומע לי בהדור הזה שהמיןות נובר הוי לומדין עם תינוק בנו תשעה שנים ספר הזוהר ותקוניים להננות בהם והיה יראת חטא קודמת לחכמתו ותקוניים.

(רבי יצחק אייזיק יהיאל ספריו מקומנה, נוצר חסר, פרק ד' משנה ב')